

Revonlahdelta Raaheen.

Siikajokivarren maisemat ovat talvisten nietosten alla melko yksitoikkoisia, mutta kesällä kehuiivat kyläläiset varsinkin juuri jokivarren esiintyvän edukseen. Uskon ja toivon sinne myös kesällä kerkiävänä! Maisemia oli minulla muuten suksiensani Keskikylältä Ruukkiin päin hyvää aikaa tarkkailla, sillä yön aikana oli pakkanen lauhtunut peräti suojasääksi, niin että suksi alun perin takelteli. Muutenkaan ei hiihtäminen Siikajoelta Revonlahdelle ole yksinomaan hupia, sillä siikajokisten kait itse suksissa suhteellisen vähän tähän suuntaan ei hevostien varressa ole latua moninkaan paikoin. Ja jokainenhan tietää, kuinka ykstoikkoista kavion talleaman kupuraisen rekيتين hiihtäminen on.

Mutta päivä, ihana, suorastaan kevään mieleen tuova, nousi koreana metsänreunan yläpuolelle ja kohta juoksi hiki norona suksimiehen otalla. Mutta kun pakkasella lähteneenä en ollut varannut suojakelinvoidetta, niin jopa, suoraan sanoen, takkuinen tie rupesi uuvuttamaan. Revonlahden taistelun obeliskimainen muistomerkki kimmelsi jo laskussa olevan auringon säteissä, kun sen vieritse käännyn pellon poikki vievälle pappilan tielle. Vieraana miehenä kolkutin valkoisen hiljaisen pappilan ovelle ja ystävällinen kirkkoherran rouva Nurkkinen toivotti minut tervetulleeksi. Turhaan en uupuneena ollut turvannut perintätapaiseen pappilan vieraanvaraisuuteen. Kotiutui siihen kirkkoherra Teivo Nurkkinen itsekin ja päivän hämärtyissä vietin virkistävän lepotuokion — montakin tuokiota — herrasväki Nurkkisen vieraana. Kirkkoherra ja rouva ovat kotoisin Keski-Suomesta, kirkkoherra Tampereen klassillisen ylioppilaita, mutta hyvin ovat he jo kahdeksan vuoden aikana kotiutuneet tänne Pohjois-Pohjanmaalle. Kovin on tietenkin hiljaista varsinkin talvella Revonlahdella, mutta ei ollut ensimmäinen kerta, jolloin Nurkkiset uskaltautuivat paikkakunnalle, missä ei ennestään ollut yhtään tuttavaa. Nyt niitä jo on . . .

Revonlahdella on asustanut paljon rajakyläen evakkoja, suomussalmelaisia, ja kun minä aina olen tuntenut lukkarinrakkautta Suomussalmekohtaan, tuli näistä evakoista enemmänkin puhetta. Niinpä kuulin, että monet Kiannon kirjojen alkupe-

räismallit ovat reistanneet elää Revonlahdella.

Sompaa korjattaissa kiersi keskustelu kirjallisuudet jos muut ja päätyi paikkakunnan omiin rientoihin. Yhdistyksistä tuntui Maamiesseura naisosastoineen päässeen jo hyvään vauhtiin, samoin Raittiusyhdistys, mutta Yritys, SVUL:n alainen urheiluseura, on tavallaan sotavammainen. Miestappiot sodassa olivat Revonlahden osalta raskaat ja toisaalta palanneistakin monet "vanhat" jo haluaisivat luovuttaa tehtävät nuoremille. Seura kokoilee vasta rivejään. Maaseudun nuorisio erikoisesti tuntuu monin paikoin kaipaavan riipeotteisia ja oma-aloitteisia johtajia, sen voi laajemmalti kierrellessään todeta. Oma apu on tässäkin tapauksessa paras apu!

Kun vihdoin maltoin lähteä ystävällisestä pappilasta loisti jo taivaan kuu harpinpyöreänä, maisemat levittäytyivät eteeni sadunsinisinä ja latu, joka nyt seuraili tienvartta, oli kuin "Kivalla" silattu.

Raahe via Ruukki, missä minulle jälleen oli suotu lämmin vastaanotto ja mielestäni jopa ansaittu lepo 55 km:n jälkeen. "Raahelainen" oli pimeä, sen mitä kun ikkunoista kurkisteli. Toistakymmenen vuoteen nyt ensi kerran saavuin tähän Oulunne muinaiseen kunniakkaaseen kilpailijakaupunkiin kaupan- ja merenkulun alalla. Ja, halusin tai en, on minun nyt oltava hieman runollinen.

Valtaisten nietosten ja lumivallien keskellä uinui pieni Raahe — tosin paljon kookkaampana kuin Merenmaan "vanhan Raahen" kirjoissa — kuun sinisenhopeaisessa valokylläisyydessä kylpien kuin idylli muinaisilta ajoilta. Kirkon erikoislaatuisen tornin goottilaisen suipon alla loisti pienempi "taivaan kuu", kellotaulu, tienviittavana tulijalle.

Tarkoitus ei ole tämän enempää runoilla, mutta kun ne kaksi päivää, jotka "Brahestatissa" jouduin viettämään, olivat suvisia kuin huhtikuun heleät kevätpäivät, niin ei ole ihme, jos ihmissielua hieman heikottikin! Tosiaan: Norona juoksivat rännit ja tippuivat räystäät melkein sydänyönkin hetkinä.

Raahen nuorison suuri ilonaihe oli luistinrata, joka nyt monien vastoinkäymisten jälkeen — pyry ei suinkaan niistä pienimpiä! — saatiin avatuksi. Raahelaisten, samoinkuin lä-

tuksi. Raahelaisten, samoinkuin lähinaapurien Siikajokea myöten, suuri murheen aihe oli, niinkuin jo hyvän aikaa on ollut. sähkövalo. Se on nyt siellä sillä mallilla, että päivisin loistaa, mutta pimeällä saattaa olla yhtä hyvin loistamatta. Syy: veden vähyys, mutta taisi siinä olla "uutuuria" vähän muunkinlaista. On se, esimerkiksi lehden toimittaminen, sellaisissa oloissa tuskallista ja epäkiitollista hommaa! A propos: Raahen sanomalehdistöllä on muuten kuluvana vuonna 50-vuotismerkkipäivä. Ja 50 vuotta, täyttää keväällä myös Raahen seminaari!

Auringon laskiessa ja kuun noustessa jätin sitten Kissapotin purjeveneet, parkit ja kaljaasit — tuuliviirit — vikiten kääntyilemään suvisen tuulen mukaan ja matkustin Pattijoelle. Sinne jäi kreivi Pietari yhtä mahtavana lumivallien keskelle kuin joku Runeberg — Johan Ludvig — Helsingin "espalle", käsi hallitsijamaisesti rinnalla, sinne ukko Nyhrberg vaatimattomammalle tähyystyspaikalleen.

Pattijoella oli henkikirjoitus kuin Betlehemissä muinoin eikä tosiaan välillä ollut valokeino kunnantalolla paljoa Palestiinaaikuista parempi, kun karbiidilamppu lakkoili. Kiireestään huolimatta pyysi kirkkoherra K. Huhta henkikirjoittajan ja kiertävän nimimerkin pappilaan päivällisille. Keskustelun siirtyessä nuorison harrastuksiin kertoi kirkkoherra ilokseen voineensa todeta, että seurakunnallinen varhaisnuorisotyö on saavuttanut paikkakunnalla yhä varmempaa jalansijaa. Nuorten ja lasten opastajana on aikaansa säästämättä toiminut kanttori Huovio, jolla on harrastusta myös nuorten urheiluun. Varsinaisista urheiluseuroista TUL:n seuran lisäksi Pattijoen vuosi sitten perustettu Nuorisoseuran Urheilijat suunnittelee toimintaansa entistä reippaammaksi. Urheilutoimintaa ajatellen on molemmilla käytettävissään urheilukenttä, joka varmaan talkoilla saadaan kuntoon.

Pappilan houkuttelevasta saunakutsusta huolimatta vietin yöni Mehtolan komeassa talossa, josta radanvarteen ja aamuyön "Raahelaiseen" — vai "oululaiseenko" nyt pitäisi sanoa? — oli kivuttoman lyhyt matka. Ja taakse jäivät Lappi, Toppi, Relletti . . .

P a n u .